

Իբրեւ նմոյշ՝ կը հրատարակեմ « Ողբ
Աղամայ»-ն որ արդէն քանի մ'անգամ
հրատարակուած է, բայց պակասաւոր:
Հ. Մ. ՊՈՏՈՒՐԵԱՆ

Ո Ղ Բ Ա Դ Ա Մ Ա Յ

Աղամ նըստել դուռն ի դրախտին
Լայր և ձայնէր ողորմագին.
« Երէկ էի ի մէջ դրախտին
Ծածկեալ լուսովն աստուածային.

Այ սերովբէք, այ քերովբէք,
Որ ի դըրախտըն մըտանէք,
Ջատուածութիւնն աղաչեցէք,
Ձայս մեղաւորս հայտնեցէք:

Անդ թագաւոր էի յԱդին,
Նըման հըզօր թագաւորին.
Առի զհրաման պատուիրանին
Ձըմերձենալ ծառոյ պըտդին:

Վասն Եւայի իմ կողակցին
Որ դալտեցաւ խաբամբ օձին,
Ձիմ գեղեցիկ հանդերձս առին,
Ձիս անողորմ մերկացուցին:

Այս մէկ անգամս որ խաբեցայ,
Բանիւ կընողըս դալտեցայ.
Երբ խայտառակ տեսի զԵւա,
Փառացըն մերկ քան զսատանայ,

Ես ի յիւր գութն վառեցայ՝
Յանմահական պըտդոյն կերայ.
Ասցի՝ թէ իմ Ստեղծողըն գայ
Մերկ տեսանէ զիս և զԵւա,

Նա հայրական սիրով զըթայ
Եւ ողորմի ինձ և նորա:
Ոտնաձայն Տեառնըն լըւայ
Գալոյ ի դրախտն և ւափեցայ,

Տերե թզենոյ զինն սփածայ,
Ի մէջ ծառոց անկեալ թագեայ:
Եկն և ձայնեաց. «Աղամ, ո՛ր ես».
Ես ձայն տըրի, թէ «Մերկ եմ ես.

Տէր, ըզքո ձայնըդ լըւայ ես,
Ջահի հարայ 'ւ ամթերես»:
- «Ա՛մ, ո՛վ ասաց թէ մերկ էք,
Կաւ՝ ո՛վ խաբեաց ձեզ, պատմեցէք»:

Եւայ պատասխան ետ նըմա.
«Օձըն խաբեաց զիս և կերայ»:
Տէրն անիծեց զօձն և զԵւա,
Ես այլ ի մէջըն գերեցայ:

Տէրըն հրամմեց մեզ թէ «Ելէք»,
Թէ՛ «Հող էիք 'ւի հող դարձէք»
Ես աղաչեմ զձեզ Սերովբէք,
Գանկատ ունիմ, ինձ լըսեցէք:

Երբ ի յԱդին դրախտըն մըտանէ՝
Յանմահ ծառէն ճիւղ մի առէք,
Բերէք յաչացս ի վրայ դըրէք՝
Ըզխաւարեալ աչքս բացէք:

Երբ ի դըրախտըն մըտանէք,
Ըզդրախտին դուռն մի փակէք,
Ձիս ի դիմաց կանգնեցուցէք,
Պահ մի հայիմ կարճ՝ դարձուցէք:

Ա՛հ, կու յիշեմ ըզձեզ ծաղկունք,
Անուահամ աղբերակունք.
Ա՛հ, կու յիշեմ ըզձեզ թըռչունք
Քաղցրաբարբառ ու անասունք:

Որք ըզդըրախտըն վայելէք,
Ջեր թագաւորն եկայք լացէք.
Որք ի դըրախտն աստուածատունկ
Յերկրէ ընտրեալ ազգի ծաղկունք:

ՅՈՎՀ. ԵՐԵՎԱՆԻ

